

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr. Egy hónapra 1 frt.

Hirdetési díj: öt hasábos posztos 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitléri közlemények minden sora 20 kr. Ezek a szerkesztő által vétetnek fel.

Debreczen, január 15.

(=) Nagy és nehéz napoknak nézünk elébe!

A válságot bár merre tekintünk, ujjunkkal érezzük.

Válság van keleten, válság van nyugaton.

Valjon a két válság közül melyik fog előbb eldőlni, a keleti e, vagy a nyugati? és miképpen? ezek ma azon kérdések, melyeket az aggodó hazafiság néhez szívvel tesz fel magának.

Valjon honnan fenyeget bennünket nagyobb veszély? keletől-e vagy nyugotról? ezt kérdezzük magunktól a kínos várakozás nehéz órájában.

Mert hát sem az egyik, sem a másik fenyegető veszélyt nem képes az aggodó honfiai szív kibebizni, ezekelyeknek tartani a másikkal. Baj, veszedelmes baj az, hogy magyarokra nézve mind a kettő, s azoknak következményei végzetesekké válhatnak állami létünkre, s nemzetű önállóságunkra.

Keleten a világháború kitörésétől már csak egy papír vékonyaság fűlacska választ el bennünket, melyet, hogy a kitörésdől vihar szédrohama még el nem sepertek, azt csak is a világbolondító konferencia álnok erőfeszítéseinek lehet tulajdonítani.

A konferencia, melynek mi, mint azt olvasni jól tudhatjuk, soha sem tulajdonítottunk komoly bekegyeztetést, ma már végvonaglásában van. Vonaglás volt a konferenciának egész életé, egész működése, álnokság volt annak alapja, s egy véres, elkeseredett európai harc lesz annak eredménye!

De hát mire való is volt ez a konferencia? Bizony igen nehéz lenne arról az európai nagy hatalmak közös szempontjából megfellelni. Mert nem csak sajnálunk, hanem bátran kimondjuk, szégyenletes az európai nagy hatalmakra nézve, a kik a konferenciában részt vettek, hogy ott szereplésük nem valami más, mint Oroszország uszályának szolgálai hordozás.

Hát odáig fajult már Európa, hogy farkasólván kelljen mint főlénk ölebeskének meghanyaszkodnia az északi jéges medve előtt?

Hiszzen szűrtére kiürölte az európai sajtó, és kiürölte meg ma is, hogy mennyire zilált állapotban vannak a nagy orosz birodalom pénzügyei hiszen még a verések is arról esirippolnak hetek óta a háztetőken, hogy az oroszok déli hadserege, melynek a hadi actiók kellend megkezdési, ilyen és olyan siralmas állapotban van! Sőt még a puskaport is elvette már a kírmas európai sajtó a muszkától, s hiteles híreként eresztette világgá, hogy a löporraktárak nagy részben — szépporral vannak tele!

Ha a dolgok valóban így állanak, mire való hát akkor az a rettenetes nagy félelem? Alapos okunk van azt hinni, hogy mindazon hírek, melyek az orosz készületlenség és pénztelenség felől megjárták az összes európai hírlapokat, hasonlóképpen nem voltak egyebek a világámitásnál, s azok éppen úgy beletaroztak és tartoznak Goreszkoff ur politikai sakkjátékának tervébe, mint a humánitási eszmék, a melyeket Muszkországban csakis könyvekből ha ismernek.

Azon kérdésre, hogy mire való volt hát az a konferencia, mely állítólag-

san ma fogná tartani a török fővárosban utolsó ülését, csakis orosz szempontból lehet kielégítő feleletet adni.

Arra való volt, hogy Oroszország teljesen befejezhesse hadi készülődéseit, s mi tudtuk is azt jól, hogy mihielyt az orosz vezérkar tudatni fogja az államkanczellári hivatalban, hogy minden kétszen vagyon, akkor egyszersmind titót a konferenciának végörája is, és szörnyet haland az azonnal, mielőtt tulajdonképpen még meg is született volna.

A conferentia nem volt egyébre való, mint a mór szerepének a diplomatiái téren eljátszására, s miután a mór megette kötelességét, a mór most már elmehet!

A „Hannibal ante portam!” nem sokára fel fog hangzani a magyar határon, s az osztrák magyar birodalom pár nap lefolyta alatt elfog jutni a váltura, a hol a körülmények kényszerítő hatalmául fogva határozni kell, — hogy jobbra induljon-e vagybalra.

Dobbal nemcsak hogy nem szokás, de nem is lehet verebet fogni, — tudjuk mi ezt jól, s éppen azért nem is tartozunk azon követelőzők közé, kik azt kívánják Andrássyól, hogy nyitott könyv legyen politikai működése, melyből minden kíváncsi olvashasson, hiszen annak idején, a midőn majd tetre kerül a sor, ugy is megtudjuk, hogy melyik oldalra hajlik le az osztrák birodalom külügyi dolgai intézőjének kezében a mérleg. Ennélfogva mi még most az utolsó pillanatban sem kíváncsiságonk s nem lépünk fel oly követelésekkel, melyek kielégítése ma talán időszerűtlen volna! Hanem e helyett igenis kifejezést adunk óhajunknak, mely azonos az egész nemzet óhajával és ez sem több, sem kevesebb, mint az, „hogy gondolják meg ugy az őszbirodalom, mint legfőbbképpen hazánk sorsának érdekében, ugy az osztrák, mint a magyar államért, hogy azon háború, melyet a hatalom a népek közérzetével szembeállva, visel, lehetetlen, hogy a győzelem sikerei által koronáztassák; s könnyen megeshetik, hogyha a mérleg az orosz szövetség felé fogna hajolni, még győzelem esetében is Ausztria-Magyarország fogna lenni a vesztes fél — Mert ha mint orosz szövetségesek vereséget szenvedünk, — az is végzetes lehet reánk nézve, — de az hiszszük, nem kevésbé végzetes leendne az, ha mi magunk járulnánk hozzá vagyunkunkkal és vérünkkel egy hatalmas Delszlávi birodalom létesítéséhez, mely előbb-utóbb — élethalálrezeret fogna vinni ellenünk, hogy a magyar korona alá tartozó szlávlelmeket magához ragadhassa.”

Vagy teljes semlegesség, — ha ez ugyan lehet, vagy vezessen bennünket a háború kitörése esetén a legfelsőbb hadur a muszka ellen, — ó mily lángoló lelkesedéssel fogja a magyar nemzet életét és vértét áldozni ez esetben hazájáért és királyáért! sőt ha így elkellene is buknunk, megnyugtató lenne azon tudat, hogy a hazá és a király valódi érdekei védelmében buknunk el!

A mi a nyugot felől fenyegető válságot, — mely könnyen vehet oly fordulatot, hogy a Tisza kabinet visszalép, — illeti, arról holnap vezérezikünkben fogunk szólni.

„És hihetőleg állást veszettette el egy néhány pezsgős üveg ellenében. — Ne hídye kedvesem. — Majd kihuzom magam a sárból a mint a többiből kihuztam. — Mit akar tenni? — Nos az magától értetik, mondom. Az ezredesnél tisztelkedem, de rögtön. Elmondom neki, hogy tévedés volt, szögám vizgatatlansága. Stabbest átszolgálatom a büntető hatalmaknak (szegény fia erre a szóra ugyancsak vakarta a fülét) és békét kötök amennyire lehet kedvezően. Hanem hadsegéd ur! El ne felejtse a többi tisztársaimnak a valódi tényállást elmondani, és elbeszélni nekik, hogy e dolgot annyira nyilvánossá tehetik, a mennyire akarják.

„Legyen e felől nyugodt! — monda miközben nevette hagyá el a szobát — had tudják meg mindnyájan az igazságot, hanem szívből kívánom, hogy a dolognak jó vége legyen.

En pedig nem vesztegetve az időt az öltözéssel, elmentem az ezredes lakására. —

— Miniszter tanács tartatot tegnap ő felsége a király elnökelete alatt hazánk fővárosában, melyen a magyar kormányk minden tagja részt vett. Hogy mi főöt folytak itt a tanácskozások, azt természetesen, most még nem tudhatn.

— Tisza Kálmán miniszterelnöknel pénteken estélyen voltak miniszter társai, s ez alkalommal Andrássy Gyula gróf is ott volt. — Vacsora után nagyon sokáig tartott a beszélgetés, mely ha nem volt is forma szerinti minisztertanácskozás, — kétszeten, hogy a társalgás igen komoly volt, s nagy fontosságú tárgyak körül forgott.

— A keleti vasút ügyében az igazságügy minisztérium és királyi főügyesség, a körülbelől 600-ra terjedő okmányok alapján a vádpontok megállapításával, és a vádala fogandók osztályozásával foglalkozik. Foly továbbá a tanácskozás a fölött is, hogy miként állapítsák meg a kezdeményezési eljárás, illetőleg hogy melyek legyenek azon formok, hol a kezdeményezés megkezdődhessek.

— A román speciál tarifa teljesen megállapított Bécsben, a külügyminisztériumban báró Orozy elnökelete alatt tartott hosszabb terjedelmű értekezleten, s ennek sikerült a vegyes bizottság által függőben hagyott tételt megkiesyíteni. — Az osztrák magyar kormány most a tarifa mielőbbi életbe lépését követeli.

— Róvid hírek. — Olaszországba osztrák-magyar nagykövetség báró Haymerle fog kinevezetni. — Berlinben az első megválasztott birodalmi képviselő Trizeche social demokrata volt. — Isten káromlás miatt sajtó perbe fogatott a „Chemitzer Freie Presse” nevű social demokrata lap, melynek 16000 előfizetője van. — A lap másnap ez esteürl megemlekezve ezt írta, Isten káromlás! Mintha istent, — ki tudvalóval nem létezik, — meg bántalmazni is lehetne. — Csernabéj tábornok a hatóság Prágából kirtasította. — A bukaresti consul Boszió a zsidó üldözési ügy megvisszafutása végett egy hivatalnokot küldött ki.

A magyar ifjak fogadatlása Konstantinápolyban.

Lapunk szombati számában jelztük a magyar ifjak küldöttségének Konstantinápolyba való megérkezését, midőn lapunk bezárata miatt csak annyit említhetünk föl, hogy a fogadatlás nagy zűrt volt. — A lapok mind a következő szöveget táviratot közölték ez eseményről:

P e r a, jan. 12. A magyar ifjuság küldöttsége ma reggel érkezett a török fővárosba. Naplöltekor a Márvány-tengeren gőzhajó jött elbük, zenével, tömve katonai és polgári hatóságokkal, testulettekkel, tudósokkal, ulenak kal, szoftakkal. A pompás tarka öltözetek, a számtalan zold turban fenyos kilyánt nyitjak. A zene hangját tukersógták az „Ejjen”, „Jakasszeu Madzsarlár” kitalások. A Bosporuszon újabb hajó csatlakozott hozzáik; török küldöttségek jöttek át hajóikra; vezetők a kormány képviselőiben a tanügyi főfelügyelő Szava pasa, továbbá Széchenyi gróf, Szekender bey, Abdul Kerim nevben; Szava pasa mellett üdvözölte az ifjakat, kik közül Szücs, Lukács, Szemere és Soós beszéltek, Szilágyi tolmácsolása mellett Szava pasa köszöntve a küldöttséget ezt mondta: A régivilág romba dőlt; az új: a szabadelvű eszméké. — az az az öbüké. A magyar ifjak küldöttsége ezután átszállott a török gőzóra, hol ismét beszédek váltáltak s köleszős bemutatások következtek. Gyönyörű tavaszias idő volt s az üde reggei lében indultak a hajók tovább körura a Bosporuszon; el a szultán új palotája előtt, hol az ablakon kitekintő szultán: „Padisahim csokjása!” (Ejjen sokáig a padisah) kiáltás üdvözölte. A szultán az ablakból kihajolva viszonzta a köszönetet. A kikötés Sztambulban még fényesebb volt. Beláthatatlan tarka néptömeg fogadott lelkesült üdvözlásokkal. A rend sehol sem

Nekem szerez nagy örömet ezen szaka, a midőn e büszke ember lefordasít túrnóm kedlett, csak azon megjegyzést teszem, hogy hosszas beszélgetés után az örnagy elfogadta méntesemet és így váltunk el.

Mielőtt egy hét eltelt volna, már a történet közel és távol ösmérés lett. Coruknak minden korcsamájában arról beszéltek. A mi engem illete, hallatlan érdemeket szereztem ballóságom és találékonyaságom által; a derék Gulabbé is eleget tett a közhírnök, és elvezett fogadása fejében nagszerű ebédet adott. Az ezredes azonban oly kegyetlenül elcelélt, és a corki lapokban oly gyöngydelten elczálósok jelentek meg, miként lett bolondná téve; miszerint csakhog az ottani elceléséktől megmeneküljün, kénytelen volt egy más ezredesnél fel felvessünk, minek következtében egy hó mulva Limerik felé haladtunk — a mint a rendezett halmozott, felváltani egy ezredet, mely külföldi szolgálatra volt szánva, valóban pedig hogy C. ezredes a folytonos guny kizárását megszábadítsuk.

Ha azonban az örnagy meg is látszott bocsátani, de nem feledett, mert Limerikben tartózkodásunk második hetében egy reggei a reggelini következő rövid jegyzékét kaptam a hadsegédől.

„Kedves Lorrequer! — Az ezredes parancsot kapott két csapatot küldeni Clari grófás egyik távoli eső vidékére, miután ön már több szolgálatot tett az államnak, tehát ott szentelték ki a szép Kihlhus város számára hol egy jó kikötő és pompás hal vásár van. Epen most halom a jölekkü szándékot és sietek ott erről értesíteni. Önnek tisztelője Gurzow Károly.”

Alig olvastam el kétszer a hadsegéd levelet, midőn az ezredesnél hivatalos rendeletet kaptam hogy Kihlhusba menjék hogy itt ott ha felszólítatom, nem engedélyezett szeszgyártás és más hasonló históriák elfojtására, a mik sokkal kellemesebbek, minthogy itt el beszéljem, segéd kezét nyujtsak. Jaj! jaj! Az Othello féle foglatosságoknak vége volt! A

zavartatott meg. Híntők várták az érkezettéket s vitték a számtalan nép közt Perába és Galata-Szerájba, melyben a katonai lyceum van. Itt az intézet növendékei sorfalakat képezve fogadták és üdvözöltek bennünket török és francia nyelven. A két nemzet ifjainak szívesen találkozása megható jelenet volt. Baráti kézszerítések jártak sorról-sorra. A teremben fnyes terített asztal fogadta a „nemzet vendégeit”. Minden ajkun az hangzott, hogy ilyen fogadatlás Konstantinápolyban nem volt soha. Az egész város örömben uszik, melyben osztozik minden társadalmi osztály; politikai és felekezeti különbség nélkül. Delután a küldöttség meglátogatta Klapkát. Holnap nyujtják át a karot Abdul-Kerimnek, ki a hadügyminisztériumban díszlakomát rendez számukra.

Kérelm

— az országos „Eötvös-alap” érdekében. —

A magyarországi néptanítók II ik egyetemes gyűlése által kiküldött 50-es bizottság még 1875-ik évben elhatározta, — miszerint „Eötvös-alap” cím alatt egy oly országos alapot igyezkék létrehozni a tanítók által befizetendő évi járulékokból, kegyes adományok, jötekevények előadások, vigalmak jövedelméből s netáni végrendeleti hagyományokból, mely alából szegény egytársaink, egyetemünkön s más fensőbb tanintézetekben tanuló szorgalmas és kitünő gyermekei évi segédnyeremények tanulmányi feljuttatására s az által lehetővé tétetnek több tehetséges ifjúnak a hazá javára való kiképzetése, mely különben a szegénység miatt elvesztett volna; másrészt ugyanaz alap segédny nyujtana szegény elnyomorodott, nyugdíjban nem részesülhető tanítóknak, vagy ezek özvegyei- és árváinak.

Az e czéla alkotott szabályok a nemzeti bizottság belügyminister ur jóváhagyását megnyerve, alapunk érdekében még a múlt évben szétküldtük kérvényeket az egyházi és világi méltóságokhoz, tanfelügyelők, tanigazgatókhoz, ügyvétszabályok, hatóságok- és pénztintézetekhez s itt el nem sorolható czimekhez. Erősen meg valóik győződve, hogy a nemzet valódi napzsalmán, a néptanítók érdekében intézett kérelmünk meghallgatásra talál s ez uton fenti czélunk megvalósulása el lesz érhető.

A magyar hazá fainak jötekevényeséről s a tanfelügyelők iránti anyagi és erkölcsi támogatásról sokkal inkább megvagyunk gyöződve, hogy nem a csekély eredményt ezek hírszában keresnek, hiszen mi egytér czerünk a nemzetet a múlt évi csapások, egyaránt süjtöttak ezek kicsit nagyot; ennek következménye volt az, hogy a jötekevény közöség minden helysört áldozatra keretett fel s alapunk nem részesülhetett oly pártalásban, mint azt jobb időkben jogosan remélhettük volna.

Mindezen körülmény mellett alapunk egy év alatt 1600 forint nyert és itt köszönettel említhetjük meg a kegyes adományokról s befizetett évi járulékokról, melyek lehetővé teszték, hogy alapszabályainkban kifejtett czélunk egy részét már ez évben megvalósítsuk s általa az „Eötvös-alap” jötekevényeségét már ez évben többben élvezhessek.

Mielőtt azonban az érdemű pályázati hirdetésünket közi tenünk, tisztelettel fordulunk mindazokhoz, kikhez kérvényeinket intéztük és gyűjtőlevelet küldtünk, méltóztassék e kérelmünket meghallgatni és kegyes adományokat, illetve gyűjtéseiket az alap pénztárnakhoz (Orley János igazgató urhoz; Budapest, VIII. ker. ösz-utca) beküldeni. — Kérjük továbbá azokat is, kik nem gyűjthettek, méltóztassék a gyűjtőlevelet is ugyazon czim alatt beküldeni.

E kérelmünk oka egyszerű abban található, hogy a befolyt összegek aránya szerint hirdethetők ki a pályázatok, másrészt pedig, hogy szabályaink értelmében a nemzeti bizottság valóságos és közzétartásügyi miniszter urhoz feltérjesztendő számadásunkat mielőbb elkészíthessük.

Különösen kérjük tanító társainkat, a tanfelügyelöket, sziveskedjenek az „Eötvös-alap” érdekében a lehetőleg megtegnni, hogy éviöl évre gyarapodjan, minél tisztebb körben terjesztse ki jötekevényeségét. E czélból sietünk — kérelmünk mellett — emlékeztetke hozni, hogy a teli évszak, különösen a farsang tartama alatt körülbe jötekevényes előadásokat, táncvígalmakat rendezzenek, melyek sikerét

biztosítja közönségünk áldozatkészsége s a hírlapok buzgó támogatása. Csak akarni kell s a néptanítók filléreiből s általuk a közönség jötekevényeséből nem sokára létesülni fog az örök időig tartó „Eötvös alap”, mely míg egyrészt a hallhatatlan emléktű férfiú nevének megörökítésére szolgál, másrészt a néptanítók benne egy oly örökséget hagyhatnak hátra, melyért a jövő nemzedék áldani fogja emlékeket.

Ismételve kérjük azért a magyar hazafiat, tanító társainkat, ápolják, segélyezzzék és szegény intézményt, melynek jötekevényesége évről évre növekedni fog; ujalog kérjük folyamodványaink meghallgatását s az „Eötvös alap” javára szánt kegyes adományok és évi járulékok mielőbbi beküldését, hogy már ez évben minél többben érezhessek az „Eötvös alap” jötekevényeit.

Mély tisztelettel maradván Budapest, 1877. január 1-én. az „Eötvös alap” közp. gyűjtőbizottság nevében: Komjáthy György, titkár. Péterfy Sándor, elnök.

Fővárosi hírek.

— Király ő felsége e hó 24-ig fog itten időzni, mikor aztán Bécsbe utazand föl. A konstantinápolyi utazott ifjak szűlői fölkerették a magyar kormányt, miszerint intézkedjék, hogy a küldöttség visszatértekor Triesztben ne legyen túntetés. — Az Elekek Jókai M. szép irodalmi pályája a tegnapi számmal bevezette 7 és 1/2 óraterjedő pályafutását. — Kornizs Emil gr. 1413 daraból álló eszka gyűjteményét ajándékozott az állami tanító képző intézetnek. — Az öngyilkosok száma megdöbbentően szaporodott. Közélebb 3 egyén között egy 13 éves fiú, — végzetek ki magokat; egy nő pedig a Dunából menteték ki még éve, egy másikat pedig kórházba szállítottak, ki gyufa oldattal mérgete volt meg magát. — Toldy Ferencz könyvtárának egy részét a kultus minisztérium a pozsonyi kir. akadémiára bonyvítvánk ajánlódokta. — A nemzeti színházban tetszés mellett adták közlelebb elő Brüll Ignacz első operáját az arany keresztet. — A nép színházban a Kapirányi házasság című operette ruppant nagy tetszést nyert. — A joghallgrók talja nem igen sikerült; — nek nagyon felyesen jelentek meg. — A nemzeti színház a végső bukás szélén áll, s Swoboda intézkedést is, hogy mielőbb elváltozhassek. Ez aztán örömlir nekünk, — magyaroknak.

Vidéki hírek.

— Károlyi Alajos gróf berlini nagykövet tömegveri birtokán nagszerű vadászat rendeztetett közlelebb, melyen 2400 fácánt ejtett el négy vadász. — Sebcs-Kellomes mellett az eperjesi jelzőszabályok feljuttatása ismeretlen okok miatt szétrohant, s több ember élet esett ott áldozatul. — Aradon a nagy diszszel épített új város háza e hó 10-én nyitattak meg nagy ünneppel, díszszeggel. — Schopfer György rosznyói megyei püspököt többféle ingóságot foglaltak s az elárverélik, legalább az arverési hírdetés a hivatalos lapban is megjelenjen már. — Kolozsváron vívókör van alakulóban. — A porubkai bírói, ki megölt egy leányt, hogy a lutrin nyert pénztől kifosztassa, azonnal elfogták.

Napi hírek.

— Olvasóinkhoz! Szives bizalommal kérjük az előfizetési összegzekek, egy helyből, mint vidékről való beküldésére A szerkesztőség és kiadó hivatala. — Ő felsége koronás királyunk e hó 18-kán, tehát csütörtökön délelőt 10 órakor a budapesti királyi várban kihálgatást fog adni, melyre a kabinet iródban éjegyvezteteti magát mindenki, a jelzett napig, ha e szerkesztőség részesülni akar. — Fejhavas. A debreczeni polgári kör elnöksége felkérteik, hogy az alapszabályok értelmében a tisztújított közgyűlést mielőbb megtartani sziveskedjék. Több t a g. — Köszönetnyilvánítás. A helységi Jogakademia hallgatói által — segélygyezetük ja-

A „Debreczeni Ellenőr” tarczja.

Lorrequer Henri vallomása.

Angol regény. Első fejezet. (Megérkezés Corkba. — A polgárság ünnepélei. — Magazsinház.) (Folytatás.)

Jól van hadsegéd ur! Az ezredes urnak igaza van; ez nem volt tévedés, ön tudja, — hogy belépti jegyet küldtem oda. Ő vissza-küldte, és ez bosszantott engem azért, mivel Gullabbe Aldermannal fogadtam, hogy az ezredes engem mint Othelót megfog nézni. — Mit tehettem? Ön maga is belátja, hogy csak ezen egyetlen mód volt még hátra. En vén gyermek létemre ehhez is hozzányultam, hogy fogadásom megnyerhessem.

„És hihetőleg állást veszettette el egy néhány pezsgős üveg ellenében. — Ne hídye kedvesem. — Majd kihuzom magam a sárból a mint a többiből kihuztam. — Mit akar tenni? — Nos az magától értetik, mondom. Az ezredesnél tisztelkedem, de rögtön. Elmondom neki, hogy tévedés volt, szögám vizgatatlansága. Stabbest átszolgálatom a büntető hatalmaknak (szegény fia erre a szóra ugyancsak vakarta a fülét) és békét kötök amennyire lehet kedvezően. Hanem hadsegéd ur! El ne felejtse a többi tisztársaimnak a valódi tényállást elmondani, és elbeszélni nekik, hogy e dolgot annyira nyilvánossá tehetik, a mennyire akarják.

„Legyen e felől nyugodt! — monda miközben nevette hagyá el a szobát — had tudják meg mindnyájan az igazságot, hanem szívből kívánom, hogy a dolognak jó vége legyen.

En pedig nem vesztegetve az időt az öltözéssel, elmentem az ezredes lakására. —

En pedig nem vesztegetve az időt az öltözéssel, elmentem az ezredes lakására. —

legelő felkelő nap, már uton talált, egész vigan, a mennyire azt mutatni bírtam de a valóságban egészen lehangolva a száműzetés által és az ezredes istentelen fejére mindent kívánva a mi épen nem hasonlított az áldáshoz.

De mennyire rövidlított vagyunk mi halandók, akár az egész királyság összes örömeit élvezünk, akár ő felsége egyik csapatának élén megyünk. Valóban legkisebb sejtelmem sem volt, hogy azon Szibéria, melybe elárkozza hittem magamat, a legszerencsésebb hely lesz, melybe sorson valaha vetett.

De miután e körülmény egyikét képezi életem legfontosabb eseményeinek, tehát azt másik fejezet számára tartom fel. — Hogy hívják ez-n helyiséget örmester? — Brunarsty kastély uram! — Hol reggelizünk? — Clare Islandban uram! — Előre fuk! (Folyt. köv.)

